

סרטים

קוקטייל צרפתי

תורך בא קאגאן (זמיר, תל-אביב; צרפת) — הוא סרט שאינו מיהס כל חשיבות לעוללתו או לנושאו. לעומת זאת הוא מקדיש את מלאו תשומת הלב לדברים הרגילים שישומו אליהם לב: מהלומות אגרוף בשפע, רגלי נשים חשופות בשפע שופע לא פחות, קטעי ריפיה מסחררים וקרבות מתחת למים.

כל אלה מעורבים בקוקטייל צרפתי ש'עלול היה להיות תפל וטפשי, אולם מאחר שאיש מציורני הסרט והמשתתפים בו לא התיחס לתפקידו בריצונות, הופך הסרט להיות פארוויה קלילה ועוקצנית על סרטי הגונגסטרים של הוליווד.

מה שמקבל בסיכום מספק את כל הצורן פים. שואפי המהלומות והנערות מקבלים את שלהם. ואילו אלה שלא זגה להם להת' להב מברנשים ותחיתכות יכולים להשקוט את מצפונם בכך שלא ראו סרט מתח תפל אלא סאטירה עוקצת.

נסיון לשוחד

פופפפפ (ארמון דוד, תל-אביב; ארצות הברית) — הוא הקול המשמע הגפורים בעת שהוא משתחק בקופסת הגפורים וניצת, זהו גם היטוי בסלנג האמריקאי ליחסים בין שני המינים המשתחקים וניצתים.

במקרה זה המשתחקים הם זוג קומיקאים מצוינים, גידי הולדי וג'ק לימון. היא כותבת תסכיתים והוא עורך-דין לענייני מס' הכנסה, אך מקצועות נכבדים אלה אינם מונעים מהם לנסוע, אחרי שמונה שנות משואים, לעיר הגרושין רנו. מדוע? בגלל אכזריותו הרחנית של הבעל, הקורא בתאוה עצומה סכרי בלשם ומפסק את שפתיו כשהוא קורא את הקטע: "היא החלה לפת' שוט את חולצתה, כפתור אחד כפתור..."

בתקופת פרידתם עוברים השניים ניסיונות מעניינים. על הבעל נכרכת התיכה יסודית (קים נובק), שלמה פעם בקולג' למוסיקה. כלי התמוחנות: התוף. ואילו האשה עוברת ליל אמיים עם נער-קסם חמוד. בסופו של דבר מגיעים השניים לידי מסקנה שבכל מקום ועם כל אחד טוב, אבל הכי טוב בבית ביחד.

רק לאמריקאים. קומדיה עקרה זו, שבאה ללעוג ליצר הגרושין האמריקאי, ע' שויה להצחקי, כנראה, רק אמריקאים. התס' ריש והדושיח חסרים כמעט לגמרי שנינות וחרירות. ההופכות מצבים מגוחכים לקר' מדיה מבריקה. רק הבעות פניהם ומשחקם של צחצח הקומיקאים המצויינים, מצילים את הצופה הישראלי משיעמום מוחלט.

קים נובק מופיע בסרט זה, שצולם לפני שלוש שנים, בתפקיד פוט, אותו היה משחקת בכשרון שלא נראה בסרטיה הי' מאוחרים יותר, מאז הפכה קים לכוכבת בהא הידיעה של הוליווד. משום כך הוסיפו היצרנים מעין הקדמה לסרט, בה מופיעה

שהקנית מרטינלי אין צורך להתפסס

קים נובק לבדה בכמה לחישות נחש. ספק אם קסע זה הצליח לשחד מישהו.

כוכבים

הנערה שמצאה את המחר

לפני שנתיים כינס שהקן הקולנוע קירק דוגלאס את כל כתיבי הרכילות בהוליווד למסיבה חגיגית, הודיע להם: "הנני מתכבד להציג בפניכם את הפצצה החדשה שתכבוש את הוליווד כולה ותכסה בזוהרה על כל כוכבות זוהרה." הוא ניגש להציג בפני ה' עתונאים נערה חומת שיער והמירת גוף, בעלת עינים חומות ענקיות. העתונאים הת' להבו, וכעבור זמן קצר נבאו טורי הרכי' לות כי אלוה מרטינלי, 29, תהיה הכוכבת מס' 1 של הוליווד.

הדוגמנית לשעבר, שהופיעה בתפקידים פעוטים במספר סרטים איטלקיים חסרי-ערך והובאה בכבוד גדול לאמריקה, שיחקה רק בסרט הוליוודי אחד. היא התפשטה בו יותר משהתפשטה אי פעם כוכבת אמריקאית ב' איזה סרט שהוא. אולם גם זה לא עזר. ה' ביקורת קטלה את הסרט הלוחם האינדיאני ואת אלוה מרטינלי גם יחד. אלוה הקטנה והאומללה נראתה כמחוסלת בקריירה הקול' נועית שלה. כשהזרה לאיטליה לא יכלו רבים במבאי הסרט האיטלקי לסלוח לה על נסיונה לחפש את המחר שלה בהוליווד, נמנעו מי' לשחפה בסרטיהם.

אלוה עשתה את ההיפך הגמור ממה ש' ציפו ממנה. במקום להיפך לחשפנית ב' סרטי ענק, התמסרה לתפקידים דרמטיים צנועים ומוסריים בסרטים חסרי ערך.

נקמת הכוכבת. מהפכה התחוללה ל' פתע. חבר השופטים בפסטיבל הסרטים ש' נערך לפני חודשים מספר בברלין, מצא, ב' ניגוד לכל הניחשים הקודמים, את אלוה מר' סינלי כשחקנית הטובה ביותר של השנה, בסרט בו אינה מגלה אפילו את קצה צווארה. המפיקים האיטלקיים נדהמו. תחילה המשי' כו בהרם הבלתי רשמי עליה. אולם הנועוים שבהם החלו מציעים לה הצעות מפתות. אחריהם כרעה כמעט כל תעשיית הסרטים האיטלקית ברך בפני אלוה הקטנה. ההצעות שהוצעו לה לא הוצעו קודם לכן לשום שח' קנית איטלקיה.

אולם אלוה לא התפתחה. היא ידעה כיצד לנקום. היא דחתה את כל ההצעות האיטל' קיות, חתמה על חוים עם חברת סרטים בריטית להופעה בתפקידים ראשיים. הסרט הראשון בשם מנאלה כבר מוסרט בספרד. אמרה השחקנית הגאה: "יעברו עוד כמה שנים עד שאהיה מספיק טובה לשחק בס' רטים איטלקיים אמיתיים."

יומן החדשות

ביקור תעודתי

אלכסנדר האמר, אחד מבמאי הסרטים הדוקומנטריים המפורסמים ביותר בעולם (טוסקניני, ספרית הקונגרט) יבקש בזמן ה' קרוב בארץ כדי להפיק סרט דוקומנטרי צב' עוני בן 28 דקות, למען חברת התיירות הממשלתית. האמר, שהינו במאי מבוקש ועסוק, הושפע לבוא לישראל על-ידי ה' ברונת אלשבע הדרושטשילר...

תדריך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

- **ריצ'ארד השלישי** (הצפון, תל-אביב) — מחיהו גרוש החטאים של שסקספיר הפך לסרט חשוך אך מקסים בידי סיר לוי רנס אוליבייה, הממלא את התפקיד הראשי בהוד שטני. צחת העזר: סר ג'ון גילגוד, סר ראלף ריצ'רדסון, סר סרדיק הרדויק וקלייר בלום. סרט שיש לראותו לפחות פע' מיים כדי לעמוד על מלאו גדולתו.
- **לה סטראדה** (ירון, תל-אביב) — היא דרך החיים שבה פגשים אתליס חסר רגשות ונערת כפר מכווערת אך מקסימה, ואשר בה לומדים השניים איש מרעהו את החסר להם. אנטוני קווין, ג'ולייטה מסינה, ריצ'ארד בייסטרד.
- **השעות הגורליות** (מאי, חיפה) — סרט מתח פסיכולוגי עשוי ביד אמן, אודות שלושה פושעים המוצאים מחסה ב' משך יממה בדירת אורחים מהגונים. האמפרי בוגארט, פרדריק מרסט.

עד עתה חייתי בדעה כי אין דבר פרוזאי יותר בעולם מאשר סגן בצה-ל. הופתעתי להיווכח כי בין כולם נמצא סגן פיזי ביותר, הכותב באותיות כה זעירות, שגרמו לי מיוחשי ראש למשך ששתיים. הרי לפניכם מכתבו, ואם יראה המכתב מבולבל במקצת, הרי זה משום שלא יכולתי לפענח את כתב ידו.

מאותו יום מר ונמהר שהצצתי ל' העולם הזה וראיתי תמונתך, נגזזה טני' חתי, ואמרתי בלבי: אלכה נא אל נשים אחרות ושכחתי וראיתי והנה גם זה הבל. חרתי בלבי למשוך בין בשרי ו' ללכת לקולנוע מגיל 16 ומטה וראיתי והנה גם זה הבל. ואשיחה עם לבי ב' שנית לאמור: הנה, אני הגדלת, הוספ' ת' חכמה ולבי ראה הרבה מראות ומדוע לא אצא לשוטט בגנים להשכיחן מלבי ולחפש תמונות כאשר הצבת לך רלגליך במדרון, את הטיפוס שלי? ו' אראה כי גם זה הבל ודעות רוח. כי ברוב הליכה, רוב עייפות, ויוסיף לכת, יקרע נעליו. ואשוב ריקם לביתי.

ואדפוקה בשלישית על דלתות לבבי השבורות והסדוקות, ואומר בקול בוכי: אהה, כליתי רוחי ברוב הליכה, ותמונה אין לי. מדוע דרך רעי צלחתי? ויענני לבי וכה סח לי: על מרדך, גאון לבך, אלוהים יעמך. לך לבוקר, קנה בול, מעטפה סוג ה' ושלח לבתולה הניל לאמור: "רותי גלי סודך ואם אפס גלי סוד רעידך כיצד מצאו התמונה האם לצלם ילכו? אם במלחמה שללוח, אם תמונת חברתם שלחו, או מארנק חברים נגבו? האירי נא זרכי מליאת המכסוי' לים והצלח נפש מכיליך, שנאמר "ה' מקיים נפש אחת מישראל, כאילו קיים עולם מלא."

למטה צייר לב פלוח בחץ, וחתם שלך בהערצה. הוא עמד על כך שלא אמסור את כתובתו לשום נערה. מצטערת.

שלא תבין עניין

מכתבו של (1015/1178) מגיע אלי מקולג' בעל שם מפוצץ בברייטון, אני גליה. כותב הוא:

"אינני אחד מאותן בריות צבועות ה' מעזרות בעצמן שאינן זקוקות למדורך, והכותבות על מנת לבדר את עצמן — באופן מפוקפק — במכמים/ות חושים/ות בעל/ות מכוניות.

"אני כותב מתוך הרגשות האופטימיים לאחוזי שוב להתחית ישראל — או ב' חתיכה מישראל. על אותה צברית להיות יפה באופן צנוע, עדינה, בעלת חוש הומור, שלא תהיה דתית, אך גם לא מאותן בריות מפחידות "המבינות עני' יין". גילה חייב להתנועע בסביבות 15 שנים.

"את בחירת הנושאים שאשיר לכותבת, ובאם כלולה היא במעלות שהזכרתי, לא יקשה עלי לבדר את הנערה ועצמי בהתכתבות שמפאת המרחק, תהיה הת' כתבות לשמה.

"אני בהחלט מעדיף ירושלמיות ה' קשורות ומוקירות את עירן. רק שלא תהיה מאיזה קן של השומר הצעיר או מתנות העולים, משום שאני עדיין חרש מקולניותן של נערות אלה.

"כאשר לי, הנני גבוה למדי ולא רע מראה. איני אוהב להשתעמם, ומסור כל מיני מתיחות וקומביניציות בלחית טיור' לים וספורט כנגד זה. חובב צילום. הקריירה העתידה היא במשפטים, והנני לומד לכל מיני בחינות שונות ומשונות כדי שאתקבל לאוניברסיטה כאן.

"אני אוהב לכיף ולהתנהג באופן ישראלי — כלומר ברברי לפי מושגי המקום. רוב האנגלים דומים לספוג, סופגים הכל באהבה והתלהבות מועטה ככתוב:

"היה איש בלונדון העיר
את חצי המקום הוא העיר

"הוא מתח ובלבל
עד לסוף התאבל
משאגת השומר הצעיר."
קצת מבולבל, מה?

נערה רגילה בהחלט

כך, על כל פנים מעידה על עצמה (1015/1179) בת ה-17.5, עושה באמת רושם כזה. היא תלמידה תיכון המסיימת השנה את לימודיה, כי כיון שהיא מת' גייסת בשנה הבאה, רוצה היתה להתכתב דווקא עם חייל חבוב כבן 20, שיוכל לתאר לי, ואפילו בקחים כלליים את המצפה לי. אך למכתב ולאינפורמציה לא יהיה כל ערך אם לא יהיה אותו חייל גבהיקומה. את העיקר, כמעט שכח' תי: חברותיה אומרות עליה שהיא גח' מדה.

על חשבון המוסדות

בשבתי היום לכתוב את המדור, הת' כחונתי להיות נורא טובה ולא ללגלג על איש, כפי שמאשימים אותי. כדי שרוחי תהיה טובה עלי, לבשתי את שמי

הסיפוס שלי

יפה הפעם, לא כן? כזו היא גם דעתו של מוצא התמונה, טאיר מינקורסקי 328282, דאר צבאי 2237.

... רבות הן התמונות אשר ראיתי בימי חלדי, אולם משום מה קטמה לי במיוחד בת חנינית זו.

"ודאי תהיה סקרנית לדעת כיצד הגיעה התמונה לידי... פשוט. באחת מחופשותי האחרונות בעיר, כאשר עברי ת' באחד הרחובות, ראיתי לפני תמונה זו מגוללת על הארץ, מקומסת ומלוכ' לכת במקצת. כאשר מיהרתי להרימה, הוכיחי בסנורים. מיני או ועד עתה מנקרת היא במחיי כאותו יתוש ידוע שניקר במוחו של סיטוס.

... מספר מלים על עצמי: אני משרת ביחידת סנקים, אי שם בארץ. את רוב זמני אני מבלה בשדה. האמת היא כי החיים שם הם משעממים עד לזוהרה והייתי רוצה כי עשמה רבת חן זו תגון במקצת את חיי ובזאת תציל נפש אחת מישראל. דבר אחד אוכל להבטיח לה והוא שמכתבי לא ישעממו אותה..."

לתי החביבה עלי ביותר, העמדתי לידי צלחת מלאה שוקולדות ממולאות, ו' ישבתי לכתוב בהרגשת פיוס עם העולם. אך הפיתוי היה גדול מאד. קחו, למשל, את מכתבו של (1015/1180). כיון ש' רצוני בכל זאת לקיים את החלטתי, הריני מביאה אותו כלשונו, ללא כל הערה.

"מי אני —
בן 23, גומר האוניברסיטה, עובד במשרה אקדמאית, מתעניין במוסיקה ובעיקר בספרות. כבר ערכת סיור של מחצית עולם על חשבון מוסדות שונים.
"רוצה אני להכיר בת עם 4 תנאים אלה:

- (א) בעלת שכל והגיגון — מלבד שמלות ותמרוקים;
- (ב) בעלת קומה גבוהה ויופי אסי' תטי למעלה מבינוני;
- (ג) פשוט שאוהב אותה;
- (ד) רצוני ירושלמית, מפני שאחרת אין לכך ערך."